

Học và sách sử

Ngày xưa, ở cái thời chương trình Việt hóa hoàn toàn, học sinh miền Nam học sử nước nhà khác với sử của các bậc đàn anh học thời Pháp đô hộ Việt Nam là *Nos ancêtres sont des Gaulois* (Tổ tiên tôi là người Gaulois).

Chúng tôi được học cái vinh dự là con Rồng cháu tiên như truyền thuyết Lạc long Quân với 4000 năm văn hóa ngang với văn minh Trung hoa. Theo các bài sử học ở lớp 6:

Cứ theo tục truyền thì vua Đế Minh là cháu ba đời của vua Thần Nông, đi tuần thú phương nam đến núi Ngũ Lĩnh (thuộc tỉnh Hồ Nam bây giờ) gặp một nàng tiên, lấy nhau, đẻ ra người con tên là Lộc Tục. Sau Đế Minh truyền ngôi lại cho con trưởng là Đế Nghi làm vua phương bắc, và phong cho Lộc Tục làm vua phương nam, xưng là Kinh Dương Vương, quốc hiệu là Xích Quỷ, như các sử xưa đã chép [1]

Nhưng cái truyền thuyết này không được phổ biến trên sách lịch sử Việt nam ở miền Bắc dạy ở lớp 6 [2] và sách sử tổng quát.[3]

Sau khi khai triển về di chỉ khảo cổ học và sự biến hóa của người vượn thì sử nước ta bắt đầu từ nước Văn Lang. Như vậy các thế hệ trẻ đã không còn biết cái nguồn gốc tiên rồng mà chỉ học thủy tổ của người Việt là người vượn rồi biến thành người tinh khôn. Cũng may là họ chưa khai triển đến nguồn gốc loài khỉ ở Rift (Phi châu). Các sách sử của các nước tây phương, Trung Hoa, Nhật bản ... đều có đoạn truyền thuyết, thần thoại vì họ không xác định được nguồn gốc của nước họ một cách chính xác. Chỉ có các sử gia ta là có đỉnh cao trí tuệ thôi.

Ai lại không biết trong bộ tiểu thuyết lịch sử Đông Châu Liệt Quốc lừng danh có chuyện viết sử về Triệu Thuần làm tướng quốc của nước Tấn thời nhà đông Châu, ông đi xa triều đình khi Triệu Xuyên giết vua Tấn Linh Công như sau:

Triệu Thuần vẫn lấy việc Đào Viên làm không bằng lòng, một hôm sang chơi sử quán, đòi lấy bản thảo của quan Thái sử là Đông Hồ để xem chép việc Đào Viên ra làm sao. Đông Hồ đem bản thảo đưa trình Triệu Thuần. Triệu Thuần mở ra xem, trông thấy trong bản thảo chép rõ rằng: “Mùa thu tháng bảy năm Ất Sửu, Triệu Thuần giết vua Di Cao ở chốn Đào Viên”.

Triệu Thuần giật mình kinh sợ, nói:

- Quan Thái sử làm rồi! Ta đã chạy ra Hà Đông cách kinh thành hơn hai trăm dặm, ta có biết đâu đến việc giết vua, mà quan Thái Sử lại đổ lỗi cho ta, chẳng cũng oan lắm sao!

Đông Hồ nói:

- Ngài làm quan Tướng quốc, trốn đi chưa khỏi địa giới nước nhà mà có việc giết vua này; khi ngài về lại không trị tội quân giặc, như thế mà bảo việc này không phải tự ngài làm chủ mưu, còn ai tin được.

Triệu Thuần nói:

- Bây giờ có thể chữa lại được không?

Đông Hồ nói:

- Đã gọi là tín sử thì có thể nào phải chép như thế, bởi vậy đầu tôi có thể cắt được, chứ bản thảo này không thể chữa lại được. [4]

Xem thế thì người viết sử có nhiệm vụ chép chuyện xảy ra, không bàn luận và không thiên vị riêng tư ai. Cách viết sử tây cũng giống như thế xong phải dẫn nguồn và phải tra cứu văn bản xưa. Đọc những sách sử ngày nay, tác giả nào cũng cố nhồi nhét lời của bác Hồ trong sách của mình như Dân ta phải biết sử ta, *Trung với nước, hiếu với dân*...ngài Khổng Tử cần phải bồi dưỡng kiến thức vì không thể biết các câu này.

Tệ hại hơn nữa là học sinh trẻ thơ đã học sử viết nhầm lẫn to lớn. Trong bài Sách sử của giặc Hồ, Bùi Bảo Trúc viết lên cái nhầm tai hại tiêm nhiễm trong trí óc non nớt của lớp thiếu nhi này như sau:

Tại Việt Nam, một cuốn sách nhan đề Vở Luyện Từ và Câu lớp 3, tập 2 vừa bị thu hồi và tạm ngưng phát hành để chỉnh sửa những sai sót trong sách. Ở trang 5 của cuốn sách vừa kể có một bài viết tay với tuồng chữ rất chân phương và rất đẹp. Nhưng nội dung của đoạn viết tay đó đã để lại những sai sót tày đình. Đây là nguyên văn đoạn viết tay ấy: “Quân Nam Hán đưa một đạo quân rất đông sang đánh nước ta. Lý Thường Kiệt dùng kế chôn cọc gỗ đầu bịt sắt nhọn dưới sông Bạch Đằng. Quân Nam Hán đến cửa sông vào lúc thủy triều lên che lấp các cọc nhọn. Lý Thường Kiệt cho thuyền nhẹ bơi ra khiêu chiến, vừa đánh vừa rút lui nhử cho giặc vào nơi quân ta mai phục. Vừa lúc ấy thủy triều xuống quân mai phục hai bên bờ sông đổ ra đánh rất mạnh. Giặc hốt hoảng quay thuyền chạy thì bị va vào cọc thuyền bị thủng đâm hàng loạt. Cuộc xâm lược của địch hoàn toàn thất bại. Mùa xuân năm 939 Lý Thường Kiệt lên ngôi vua.”

Ông ta kết luận Cuốn sách Vở luyện từ câu lớp 3 tập hai Nx B Hà nội này được hình thành bởi 5 người, trong đó có một chủ biên, 4 người kia không biết giữ những công việc và trách nhiệm gì. Nhưng với 5 người như thế mà vẫn để lại những sai sót vô cùng tệ hại thì quả là bọn biên soạn cuốn sách ngu thật.

Học sử mà gặp phải thứ sách khốn nạn như thế thì giữ nước thế chớ nào được và đánh giá cái đỉnh cao trí tuệ của các soạn giả là :Than ôi, một đoạn viết ngắn có 13 dòng viết tay mà để lại một đống lỗi như thế thì dậy dỗ cái con chó gì.

Cái đỉnh cao trí tuệ này đã đưa đến cái chết của học gia danh tiếng Nghiêm Thẩm trong như sau

Lê Duẩn nói với Gs. Nghiêm Thẩm: - Anh Nghiêm Thẩm, chắc anh biết: cả thế giới đang coi Việt Nam mình như “đỉnh cao trí tuệ loài người” mà anh cũng được vinh dự ấy. Việt Nam chúng ta phải làm chủ miền Đông-Nam-Á này. Mọi yếu tố làm chủ hầu như đã đầy đủ, chỉ còn thiếu một điều... Từ trước tới nay, mấy thằng chép sử “nhãi ranh” vẫn cho rằng: nguồn gốc các sắc tộc miền Đông-Nam Á-Châu này là Mã Lai hay Indonesien. Đại Nga-xô mới tìm được ít dấu vết chứng tỏ rằng Việt Nam chúng mình mới là thủy tổ. Chúng ta đang làm lại lịch sử Đông-Nam Á-Châu. Khoa nhân chủng học và khảo cổ của ta lúc này đang phát đạt vô biên, nên anh phải nắm lấy cơ hội này, với uy tín sẵn có của anh, anh phải viết một bài lớn, thẩm định lại: Dân Việt Nam là thủy tổ các dân tộc Đông-Nam Á-Châu. Như thế mới đúng ý nghĩa của “Đỉnh cao trí tuệ loài người” và mới xứng đáng tài năng hiếm có của anh”. [6]

Giáo sư Nghiêm Thấm bị sát hại vì không nghe theo thượng lệnh.

Các sử gia phải viết theo chỉ thị của đảng như trường hợp của giáo sư họ Trần là người có uy tín nhưng trong khi viết, ông ta đã nhồi nhét bác Hồ vào trong tác phẩm của mình một cách lệch lạc với tinh thần sử gia. Trong tác phẩm Theo dòng lịch sử, ông sử gia họ Trần này đã đưa bác Hồ lên ngang hàng với vua Hùng và vua Ngô Quyền, mỗi người là một ông tổ dựng nước của một thời kỳ. [7]

Sau đó, ông lại mô tả tiếp theo 3 thời đại dựng nước là thời vua Hùng, thời Lý Trần rồi tới thời đại Hồ Chí Minh được đề cao hơn cả. Ông viết :

Thời đại Hồ Chí Minh là tổng hợp lịch sử lần thứ ba, phong phú nhất, thâm sâu nhất, hài hoà nhất so với hai lần tổng hợp Văn Lang, Đại Việt.

Sau đó, ông còn phong thánh bác Hồ đã có công cứu cả phần nhân loại đau khổ. [7] Thử hỏi một người có tiếng mà viết bậy như vậy thì có đáng gọi là sử gia không? Và các đệ tử ông ta dạy sao cho lớp thiếu nhi mai sau?

Một sử gia nổi tiếng khác họ Đào từng giữ chức giám đốc Viện Sử học ở Hà Nội đã viết nhiều bài nghiên cứu bó khung trong duy vật sử quan có cái nhìn lịch sử như một chuỗi dài của những phân chia và đấu tranh giai cấp. Ông đặt lý thuyết trước rồi lựa sự kiện lịch sử thích hợp để chứng minh cho lý thuyết như kiểu thành hình của xã hội Âu Lạc. Ông cũng lệch lạc trong nghiên cứu về cuộc khởi nghĩa của Tây Sơn khi ông nói đó là cuộc khởi nghĩa của nông dân kết hợp với công thương.

Một nhóm giáo sư, tiến sĩ viết trong sách Lịch sử Việt Nam về sự thành công của cách mạng tháng tám năm 1945 là nhờ *sự vận dụng sáng tạo, phát triển chủ nghĩa Mác-Lênin* [1], mà nhà thơ Tố Hữu đã từng làm Ủy viên Bộ Chính trị, Phó Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng. Bí thư ban chấp hành trung Ương đảng là nhờ tài làm thơ ca ngợi các ông tổ ngoại lai như: *Lênin ôi, Người Thầy, Người cha, Ta vào thăm Bác, gặp Lênin* hoặc bài thơ tên *Đời đời nhớ ông* (Staline), khi ông chết, nhà thơ đã khóc thương *Thương mình thương một thương Ông thương mười* [8], nhà thơ cũng viết ra câu *Đánh cho Mỹ cút ngục nào* mà sách nào cũng lấy làm chuẩn cho bài học sử.

Sau giải phóng và cưỡng đoạt tài sản dân miền Nam, Cộng Sản đã gọi tất cả dân miền Nam là bọn Mỹ Ngụy. Đối với người dân may mắn vượt thoát được bằng những cuộc vượt biên để xin tị nạn ở các xứ tự do, cộng sản dùng nhiều danh từ thô tục để gọi đám người này. Các sách sử ta vẫn đề cao cuộc chiến tranh chống Mỹ Ngụy.

Trong một hội nghị với các cán bộ tại Hà nội năm 1975, Trần Phương, Chủ nhiệm Ủy Ban Khoa học Xã hội đã ví von một cách tục tĩu dân miền Nam là *những con điếm cho Mỹ làm tình để đổi lấy viện trợ*. Cùng trong tư tưởng ấy, Lê Duẩn mạt sát những người di tản là *một bọn ma-cô, đĩ điếm*, Phạm văn Đồng chửi người ra đi là *bọn phản quốc*, và các nhà báo nhà văn cộng sản mới và cũ cũng chửi hùa theo là *những đồ rác rưởi trôi dạt khắp năm châu bốn bể. cặn bã xã hội, cây lười lao động, chạy theo bờ thừa sửa cặn* ». Nguyễn Trọng Nhân, nguyên Bộ trưởng Y tế còn hằn học hơn khi tuyên bố trong một cuộc phỏng vấn năm 1993 tại Amsterdam: *Những*

người di tản đáng bị chặt đầu.

Nhưng chẳng bao lâu, Cộng Sản hiện ra nguyên hình. Năm 1990, khi Cộng Sản bắt đầu nhận tiền của người tị nạn gửi về, bọn đĩ điếm được cộng sản «nâng cấp» lên là *Việt kiều*, và ân tình hơn, Đỗ Mười tuyên bố *Việt Kiều là những khúc ruột ở bên ngoài ngàn dặm của dân tộc*. [9]

Năm 2019, cái bọn ngụ này đã cung cấp cho xứ sở một lượng kiều hối liên tục tăng cao qua các năm, đặc biệt từ năm 2016 vượt xa mốc trên 10 tỷ USD và đến 2019 đã đạt 17 tỷ USD, chiếm 6,5% GDP [10]. Nếu cái lượng này không còn nữa thì cái nước giàu dân mạnh sẽ ra sao? Việc này chưa thấy sử gia nào dám viết lại trong lịch sử đương đại.

Sách Giáo Khoa Lịch Sử Và Địa Lí Lớp 4 viết *Khi học sinh lên bậc học cao thì kiến thức về môn Lịch sử vẫn phải được giảng dạy một cách cơ bản, khoa học và hệ thống, khách quan và toàn diện, trên cơ sở cung cấp những tư liệu gốc để người học nhận thức đúng sự thật lịch sử. Coi nhẹ môn Lịch sử là hết sức sai lầm* [11]. Không biết các giáo sư tiến sĩ viết sử có biết không?

Cách nghiên cứu sử không có cái nhìn khách quan thì có gọi là tín sử như trên không? Hay chỉ để tuyên truyền cho nhà nước và xóa sử xưa bằng cách đầu độc thế hệ mai này bằng cách viết sách sử Việt Nam là sử đấu tranh giai cấp theo thuyết Mác lê nin.

Tham khảo

- [1]- Trần Trọng Kim- Việt Nam sử lược, NxB Tân Việt
- [2]- Lịch sử lớp 6,
- [3]-Lịch sử Việt Nam,tập 1,NxB Khoa học xã hội ,1971
- [4]-Phùng Mộng Long, Đông Châu Liệt Quốc
- [5]-Bùi Bảo Trúc, Sách sử của giặc Hồ, Việt nam văn hiến
- [6]- Ba cây Trúc,chiếc búa khảo cổ và cái chết bi thảm của GS Nghiêm Thẩm,2021
- [7]- Mặc Giao- Một cái nhìn khác về văn hoá Việt Nam, Nxb Tin Vui ,2004
- [8]-Lê Đình Ky- Thơ Tố Hữu, NxB Đại học và trung học chuyên nghiệp, 1979
- [9]-Lâm Văn Bé- Tuyển tập
- [10]-Thời báo Ngân hàng, 2020
- [11]- Sách Giáo Khoa Lịch Sử Và Địa Lí Lớp 4 ,NXB Giao duc

Nguyễn Hồ

www.vietnamvanhien.org

